

عنوان مقاله:

نقش علوم انسانی در سیاست ها و برنامه های توسعه ایران

محل انتشار:

کنگره ملی علوم انسانی (سال: 1385)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

غلام حیدر ابراهیمی سلامی - استادیار دانشگاه تهران گروه برنامه ریزی اجتماعی.

خلاصه مقاله:

سیاست گذاری و برنامه ریزی نقطه تلاقی و تلفیق نظریه و عمل در علوم انسانی و اجتماعی است و هدف از چنین امری دستیابی به رفاه و توسعه جامعه است. در این نوشتار منظور از سیاست و برنامه ریزی تجلی اراده حکومت در عمل و مجموعه ای ساختاری و متشکل از مقاصد، تصمیمات و اعمالی است که به عنوان اقتدار عمومی در سطوح محلی، ملی و بین المللی عرضه می شوند. هر نوع سیاستگذاری نیازمند توسل به علوم انسانی و اجتماعی است تا بتواند مبانی نظری، رویکردها و مفاهیمی را که جهت و هدف اصلی را مشخص می کند، ترسیم نماید. در جامعه ایران با آغاز دوره « عصر زرین فرهنگ ایران » و افول « اندیشه ایرانی شهری » بعد از اضمحلال مشروطیت اندیشه تجدد و توسعه بر اثر مقتضیات زمان و تهدیدات جامعه غربی جلوه گر شد و با سیاست گذاری و برنامه ریزی به شیوه جدید رایج گشت. « دولت مدرن » تشکیل و استقرار سیاست ها و برنامه های عمران و توسعه ایران از برنامه عمرانی هفت ساله اول (1327) قبل از انقلاب اسلامی تا برنامه چهارم توسعه بعد از انقلاب (1384) تابع مبانی و الگوهای نظری جوامع غربی بوده است و در قالب الگوهای نوسازی، ساختارگرایی، نیازهای اساسی، آزادسازی اقتصادی، نهادگرایی و خصوصی سازی، تدوین گشته و به اجرا درآمده اند. علوم انسانی بومی در این در مسئله شناسی، « اجتماع علمی » و حتی « اجماع علمی » خصوص تا کنون نتوانسته است به موضوع عیابی و تدوین سیاست ها و برنامه ها دست پیدا کند و از این رو به توجه جدی دولت و جامعه نیازمند است

کلمات کلیدی:

علوم انسانی، ایران، برنامه های توسعه، نهاد گرایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/100585>

